

□ Czas czytania: 5 min.

*Jubileuszowy Rok Nadziei daje Kościołowi w Ekwadorze szczególną okazję do wspomnień i wdzięczności: 75 lat obecności misyjnej **Córek Najświętszych Serc Jezusa i Maryi (HHSSCC)**, żeńskiego instytutu zakonnego założonego przez salezjanina błogosławionego ks. Luigiego Variarę.*

*27 lutego 1950 roku mała grupa kolumbijskich zakonnice przybyła na wybrzeża Ekwadoru, niosąc ze sobą skarb **salezjańskiego charyzmatu ofiarniczego**. Od tego czasu obecność ta zakorzeniła się i rozprzestrzeniła, stając się żywą częścią historii lokalnego Kościoła i przyczyniając się z cichym i niestrudzonym oddaniem do duchowego i ludzkiego wzrostu całych pokoleń.*

Początki salezjańskiego charyzmatu ofiarniczego

Historia Córek Najświętszych Serc Jezusa i Maryi ma swoje korzenie w niezwykłym dziele błogosławionego Luigiego Variary (1875-1923), włoskiego kapłana salezjanina, który poświęcił swoje życie służbie wykluczonym, zwłaszcza trędowatym w Kolumbii. Luigi Variara urodził się 15 stycznia 1875 roku w miejscowości Viarigi, w Asti, regionie Piemontu, a jego powołanie wkrótce skierowało go ku misjom południowoamerykańskim.

Jako szczególny wyraz swojej miłości do trędowatych, wraz z matką Aną Marią Lozano Díaz założył Zgromadzenie „Córek Najświętszych Serc Jezusa i Maryi”. Oficjalne założenie Instytutu datuje się na 7 maja 1905 roku, zrodzone z bezpośredniego doświadczenia lebrozorium *Agua de Dios* w Kolumbii, gdzie błogosławiony salezjanin rozwinął unikalny charyzmat: to, co nazywa się „salezjańskim charyzmatem ofiarniczym”, charakteryzującym się całkowitym oddaniem cierpiącym i wykluczonym.

Błogosławiony Luigi Variara rozwinął szczególną duchowość, inspirując się księdzem Beltramim i dając formę salezjańskiemu charyzmatowi ofiarnemu. Charyzmat ten charakteryzuje się głębokim połączeniem miłości do Najświętszych Serc Jezusa i Maryi oraz konkretnej służby najuboższym i cierpiącym w społeczeństwie.

Po śmierci założyciela Instytut rozwijał się powoli, ale z solidnymi korzeniami. W 1928 roku uzyskał aprobatę kościelną, a w kolejnych latach otworzył się na horyzont misyjny, aż do przybycia do Ekwadoru w 1950 roku.

Salezjański charyzmat ofiarniczy w działaniu

Charyzmat Córek Najświętszych Serc Jezusa i Maryi charakteryzuje się kilkoma wyróżniającymi elementami, które czynią go unikalnym w panoramie życia zakonnego.

Nabożeństwo do Najświętszych Serc: miłość do Najświętszych Serc Jezusa i Maryi stanowi duchowy fundament Zgromadzenia. Nie jest to nabożeństwo jedynie sentymentalne, ale droga do upodobnienia się do tajemnicy Bożej miłości, która staje się całkowitym darem dla ludzkości.

Służba najuboższym: idąc za przykładem założyciela, siostry poświęcają się szczególnie służbie tym, których społeczeństwo ma tendencję do wykluczania: chorym, porzuconym dzieciom, osobom starszym, ubogim. Ta służba nie jest pomocą społeczną, ale autentyczną ewangelizacją poprzez dzieła miłosierdzia.

Duch misyjny: wymiar misyjny jest nieodłączny od charyzmatu. Jak napisał błogosławiony Variara w swoim liście z 11 czerwca 1919 roku: „Oto jak piękne są święta: przede wszystkim wielka harmonia, potem część duchowa i wreszcie muzyka...”. Ta harmonia przekłada się na zdolność tworzenia gościnnych wspólnot, w których każda osoba może czuć się kochana i doceniana.

Edukacja integralna: zgodnie z tradycją salezjańską, Córki Najświętszych Serc poświęcają się edukacji młodzieży, ze szczególnym uwzględnieniem formacji ludzkiej i chrześcijańskiej, sprzyjając pełnemu rozwojowi osoby.

Przybycie do Ekwadoru i rozwój misji

Ekwador stanowi kluczowy etap w historii Zgromadzenia, będąc **pierwszym krajem na świecie**, gdzie salezjański charyzmat ofiarniczy Córek Najświętszych Serc Jezusa i Maryi rozprzestrzenił się poza Kolumbię. 27 lutego 1950 roku, dzięki impulsowi kluczowych postaci, takich jak ojciec José María Bertola i monsignor Efrem Forni, ówczesny nuncjusz apostolski w Ekwadorze, rozpoczęła się ta niezwykła przygoda misyjna.

Decydującą rolę odegrała **Służebnica Boża matka Ana María Lozano Díaz**, ówczesna przełożona generalna, która z odwagą i proroczą wizją wysłała pierwszą grupę kolumbijskich sióstr misjonarek na ziemię ekwadorskie. Cztery odważne kobiety – María Amada Lizcano, Zoila Argüello, María Trinidad Gómez i Camila Acevedo – przekroczyły granice, aby przenieść charyzmat założyciela do nowego narodu.

Te młode osoby konsekrowane przybyły do nieznannej ziemi, napędzane jedynie miłością do Chrystusa i pragnieniem służby. Ich życie, pełne codziennych poświęceń, adaptacji i niezachwianej wiary, jest korzeniem, z którego wszystko się wywodzi.

W latach 1959 – 1977, podczas gdy siostry działały w Guayaquil na zaproszenie ojca Ángela Correi SDB, ówczesnego inspektora salezjańskiego, miało miejsce wydarzenie o wielkim znaczeniu: narodziny pierwszych ekwadorskich powołań,

siostry Elsy Hallón Burgos i siostry Victorii de San José Alvarado Almeida, które dziś mieszkają w Domu Modlitwy w Playas de Villamil. Od nich narodził się cały późniejszy rozkwit powołań, co pozwoliło HHSSCC stać się integralną częścią lokalnego Kościoła.

Obchody 75° rocznicy

Obchody tej ważnej rocznicy odbyły się w kontekście Jubileuszowego Roku Nadziei i II Zgromadzenia Delegacyjnego, z udziałem **matki Eulalii Marín Rueda**, przełożonej generalnej Instytutu, oraz wszystkich sióstr obecnych w Ekwadorze, które tworzą Delegację krajową.

W wydarzeniu wzięli udział przedstawiciele całej Rodziny Salezjańskiej Ekwadoru, świadcząc o przynależności Córek Najświętszych Serc do wielkiej rodziny założonej przez św. Jana Bosko. Obecni byli **monsignor Iván Minda**, biskup diecezji Santa Elena, **ksiądz Marcelo Farfán**, inspektor salezjański, wraz z kapłanami salezjanami, ojcami kapucynami, diecezjalnymi, Córkami Maryi Wspomożycielki i członkami ADMA Guayaquil, grupami świeckimi i współpracownikami dzieł.

Podczas uroczystości monsignor Minda odczytał Błogosławieństwo Apostolskie przesłane przez papieża Franciszka, znak jedności Kościoła powszechnego z tym małym Instytutem, który nadal daje życie i nadzieję.

I rzeczywiście, na tym święcie dało się odczuć jedność między pokoleniami, głębię wymiaru duchowego i prostą radość ze spotkania jako rodzina.

Duchowość dla współczesnego świata

Co dziś oznacza życie salezjańskim charyzmatem ofiarniczym? W świecie naznaczonym obojętnością, indywidualizmem i konfliktami, HHSSCC świadczą, że **miłość może przemienić ból**. Ich misja nie ogranicza się do pomocy, ale jest wezwaniem do przemienienia cierpienia w ofiarę odkupieńczą, jednocząc się z Chrystusem, który oddaje życie za wszystkich.

Ten styl, zrodzony wśród trędowatych w Kolumbii, zachowuje niezwykłą aktualność: zaprasza do patrzenia na chorych, odrzuconych, ubogich nie jako ciężary, ale jako uprzywilejowane miejsca obecności Boga. W tym sensie Córki Najświętszych Serc proponują

współczesnemu światu prorocze przesłanie: słabość nie jest końcem, ale ziarnem nowego życia.

Siedemdziesiąt pięć lat to ogromny dar. To dowód na to, że małe zasiane ziarno przyniosło obfite owoce i że charyzmat ks. Variary jest żywy i płodny.

Córki Najświętszych Serc Jezusa i Maryi, swoją dyskretną obecnością i cichą miłością, napisały strony Ewangelii w Ekwadorze. I będą to nadal kontynuować,

ponieważ ich misja się nie skończyła: świat nadal potrzebuje serc, które się oddają, potrzebuje życia, które się ofiarowuje, ludzi, którzy świadczą, że **miłość Chrystusa jest silniejsza od wszelkiego cierpienia.**

Niech ich historia będzie inspiracją dla nowych powołań i zachętą dla wszystkich, którzy wierzą, że miłość może zmienić świat.

I niech płomień zapalony 75 lat temu nadal oświecila drogę przyszłych pokoleń, jako znak nadziei i miłosierdzia.

od Siostry Carmen Alicii Sánchez
HHSSCC